О змилуйся, о згляньсь і полюби
Любов'ю доброю, без мук Тантала,
Простою й щирою, без боротьби,
Безплямною, без маски й покривала!
О дай себе — всю, всю! Цю вроду, сміх,
Цей вид, ці губи, над усе солодші,
Ці перса, де тремтять мільйони втіх,
Ці ніжні руки й ці небесні очі!

І душу всю віддай мені — з жалю
Віддай до крихти, бо інакше згину
Або, твій раб нещасний, загублю
Свій шлях у світі й розумом порину
У нечуття — і, звикши до тенет,
Забуду гордості своєї злет.